

Hồi Thứ Ba Mười Lăm

LAO THẤT HIỂM TRÙNG TRÙNG

Tây Môn Triều Ngọ hít sâu vào một hơi, đề tụ công lực vào hai cánh tay, nhìn Hạng Chân nói:

– Vào gian nào trước đây?

Hạng Chân đưa tay chỉ gian phòng nằm sau cuối bên trái nói:

– Gian đó trước đi!

Tây Môn Triều Ngọ liền sải bước đi đến trước gian lao thất cuối cùng buông tiếng hét vang, song chưởng đẩy mạnh ra. “Đại Lực Kim Cang Chưởng” quả là hùng hậu, hàm chứa kinh lực chí dương chí cương, chỉ một chưởng là cánh cửa sắt đã sụp đổ gãy nát.

Song chẳng thấy có bóng dáng người nào trong gian phòng ấy mà chỉ thấy bên trong hầy còn bức vách sắt và hàng ngàn rắn độc hồng hoa vẫn vện với những chiếc lưới dài thấp đỏ lôm. Chúng phát ra tiếng “Xì xì...” khe khẽ, lổn nhổn bò ra như làn sóng dữ.

Tây Môn Triều Ngọ sửng sốt la lên:

– Chao ôi, toàn là rắn độc...

Hạng Chân thụp người vung chưởng quét sát xuống mặt đất, bảy tám con rắn độc bò ra trước đều bị chưởng phong cuốn bay, va mạnh vào vách đá nát bấy.

Tây Môn Triều Ngọ lùi nhanh ra sau, tức giận nói:

– Độc ác thật, thảo nào lũ khốn kiếp ấy đã im hơi lặng tiếng.

Hạng Chân lại liên tiếp quét ra bốn chưởng, lũ rắn độc bị cuốn bay đi tứ phía, song lớp trước bị đánh tan lớp sau lại tiếp tục bò tới.

Mùi tanh hôi tràn ngập cả đường hầm, vô cùng tởm lợm. Tây Môn Triều Ngọ cũng vung chưởng xuất kích phối hợp với Hạng Chân, chẳng mấy chốc đã đánh tan xác mấy trăm con rắn độc, máu thịt nhầy nhụa dính đầy trên vách dưới đất và cả trên nóc đường hầm.

Hạng Chân một chân giẫm nát đầu một con rắn xanh, thấp giọng nói:

– Nơi đây bố trí hết như Thanh Tùng sơn trang.

Tây Môn Triều Ngọ nghiêng răng nói:

– Hạng huynh hãy toàn lực đối phó với lũ rắn này, để huynh đệ phá vỡ bức sắt bên trong thử xem!

Hạng Chân gật đầu:

– Tây Môn đương gia hãy cẩn trọng!

Tây Môn Triều Ngọ tung mình lao thẳng vào, song chưởng vung ra. Liên thì âm một tiếng vang dội, bức vách sắt đã nứt vỡ và ngay sau đó từ nơi vết nứt chảy ra một dòng nước màu lam đen, mùi hôi tanh khủng khiếp.

Tây Môn Triều Ngọ vội tung mình lên cao và hét to:

– Hạng huynh, tránh ra mau!

Hạng Chân cũng nhanh nhẹn phóng vọt lên cao, thoáng chốc dòng nước lam đen đã tràn ngập đường hầm. Những con rắn độc chưa chết lúc nãy đều nổi lên mặt nước và giãy giụa, ra chiều hết sức đau đớn. Lát sau thấy đều bất động và biến thành màu đen nghịt.

Hạng Chân cùng Tây Môn Triều Ngọ đều dán lưng lên nóc đường hầm. Tây Môn Triều Ngọ đưa mắt nhìn ra phía ngoài, trầm giọng nói:

– Hạng huynh, nước tuy có chất kịch độc nhưng rất cạn chứng tỏ tồn lượng không nhiều. Chúng ta ở mãi trên đây cũng chẳng thể được, theo huynh đệ thì hãy tiếp tục mạo hiểm xông tới là hơn.

Hạng Chân gật đầu:

– Vâng, bằng không kể như hoài công tất!

Tây Môn Triều Ngọ cúi xuống nhìn. Ô, những xác rắn trong nước giờ đây đã hoàn toàn tan rữa.

Tây Môn Triều Ngọ nhổ toẹt một bãi nước miếng, căm hờn nói:

– Bão Hồ trang thật là độc ác quá đáng. Mẹ kiếp, cũng may là chúng ta tránh kịp, nếu bị trúng một giọt vào người há chẳng phải thối rữa một mảng thịt to còn gì?

Hạng Chân chau mình:

– Đến giết đối phương còn chưa có hành động gì, chứng tỏ hãy còn âm mưu khác nữa, Tây Môn đương gia chúng ta hãy ra tay trước đi.

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu, buông mình hạ xuống, song ngay khi người còn lơ lửng trên không, hai bên vách đường hầm bỗng mở ra bốn lỗ vuông nhỏ và ngay sau đó dầu đồng màu vàng ệch từ trong lỗ tuôn ra như suối chảy.

Chẳng mấy chốc, dòng nước độc đã bị dầu đồng phủ lấy và hiển nhiên đó không phải là dầu đồng thuần túy mà còn pha lẫn mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Tây Môn Triều Ngọ phi thân vào trong lao thất hết sức thận trọng, không dám để cho thân thể chạm vào bất kì vật gì chung quanh. Song chưởng xô ra, “Đại Lực Kim Cang Chưởng” như sấm sét bổ vào bức vách sắt thứ hai.

“Ầm” một tiếng vang dội, bức vách sắt ấy cũng liền nứt toác, song phen này không có cơ quan. Đó là một lao thất có giam ba người.

Lao thất ấy có một bức rào sắt chắn ngang, ba người đầu bù tóc rối, mặt mày lem luốc đang ngồi dưới đất, tay chân đều bị khóa chặt

Tây Môn Triều Ngọ lượn một vòng trên không, đề khí lớn tiếng nói:

– Bọn chúng định dùng hỏa công đấy, vào đây mau!

Đồng thời lại bước trở vào, chân vừa chạm đất liền tức lao đến trước chắn sắt hối hả hét vang:

– Các vị có phải là người của Vô Song phái không? Bây giờ đâu phải là lúc nhàn rỗi nữa đâu. Bọn này đã liều mạng vào đây giải cứu cho các vị, chuẩn bị thoát thân mau...

Ngay khi ấy, bỗng nghe sau lưng có tiếng bước chân rất khế. Tây Môn Triều Ngọ chẳng thèm ngoảnh lại, lệ làng vung chưởng bổ ngược ra sau

Hự một tiếng khô khan, một gã áo đỏ đã bị đánh văng lên cao, song nhận phủ rời khỏi tay và miệng phún máu xối xả.

Một gã áo đỏ khác buông tiếng gầm vang, song nhận phủ bổ thẳng vào bụng Tây Môn Triều Ngọ.

Tây Môn Triều Ngọ tức giận buông tiếng mắng, lệ làng xoay ngang người. Tay phải xòe ra “Soạt” một tiếng, khăn đỏ chít đầu và luôn cả một chòm tóc của đối phương đã bị Tây Môn Triều Ngọ chop mất.

Gã áo đỏ hét vang, tiếp tục điên cuồng lao tới, song nhận phủ vung lên bổ thẳng vào yết hầu Tây Môn Triều Ngọ.

Tây Môn Triều Ngọ ngồi thụp xuống, tay trái vung lên. “Rắc” một tiếng, cánh tay phải của gã áo đỏ ấy đã gãy lìa đến khuỷu, buông búa ngã ngửa ra đất.

Tây Môn Triều Ngọ sấn tới giơ chân toan giẫm lên đầu đối phương, gã áo đỏ ấy buông tiếng cười thảm não, sắc mặt trắng bệch nói:

– Người chẳng cần hạ độc thủ nữa đây!

Tây Môn Triều Ngọ chững lại, giận dữ nói:

– Mẹ kiếp, người rõ là đã ăn phải tim hùm gan gấu, bằng vào tên nhãi nhép các người mà lại dám hành hung lão tử ư? Lão tử phải phanh thây người mới được.

Gã áo đỏ ấy ho sặc sụa, một hồi mới thở hổn hển nói:

– Dù người phanh thây ta ra thì người cũng sẽ chết, khác chẳng chỉ là kẻ trước người sau mà thôi!

Tây Môn Triều Ngọ ngớ người:

– Người nói vậy là sao?

Gã áo đỏ cười chua chát:

– Người hãy nhìn kĩ gian lao thất này thử xem!

Tây Môn Triều Ngọ liền đảo mắt nhìn quanh, đây cũng vẫn là một gian thạch thất, ngoại trừ hai lỗ thông hơi to bằng nắm tay, chẳng có đến một cánh cửa sổ. Chỗ mình đang đứng là một lối đi hẹp, đằng kia có một bức bình phong bằng trúc, hẳn là hai gã áo đỏ này đã từ đó tiến ra.

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng cười khẩy nói:

– Đây cũng chỉ là một gian thạch thất mà thôi!

Gã áo đỏ ấy yếu ớt gật đầu:

– Chẳng có lối nào cả!

– Chẳng lẽ lão tử không biết lui ra theo đường cũ sao? Nước độc và dầu đồng kia không ngăn cản được lão tử đâu!

Gã áo đỏ ấy bỗng cười co rúm:

– Ngay khi các người phá vỡ bức tường sắt thứ nhì... thì toàn bộ hệ thống báo động đã được phát ra... bức cửa đập thứ nhất tuy đã bị các người phá hủy... song một cửa đập khác đã được thay vào, bít kín đường hầm... Nói cách khác đường rút của hai người đã bị cắt đứt...

Tây Môn Triều Ngọ cười khẩy:

– Bọn ta vào được thì có thể ra được, phá được một cửa đập thì cũng có thể phá được hai cửa đập.

Gã áo đỏ ảo não lắc đầu:

– Không ra được đâu, lửa đã sắp bốc cháy rồi... Dầu đồng trong đường hầm có pha chất lưu huỳnh, lửa sẽ bốc cháy rất nhanh... các người không ra kịp đâu.

Tây Môn Triều Ngọ nuốt nước miếng:

– Nếu vậy các người thì sao?

Gã áo đỏ cười cay đắng:

– Bọn ta vốn phụng mệnh canh giữ nơi đây khi nào gặp cường địch đột nhập... là phải chết cùng với kẻ địch...

Hạng Chân phi thân vào thoáng vẻ lo âu nói:

– Tây Môn đương gia, y nói rất đúng!

Tây Môn Triều Ngọ ngoảnh lại nhìn, Hạng Chân nhìn y cười chua chát...

Tây Môn Triều Ngọ nghiêng răng, ngoảnh lại nói:

– Vậy là người cam đành chịu chết ư?

Gã áo đỏ thở dài:

– Không vậy thì còn cách nào hơn?

Bầu không khí mỗi lúc càng thêm vẫn đục, mùi rắn tanh, mùi nước thối, hòa lẫn mùi dầu đồng và lưu huỳnh tạo thành một mùi hỗn hợp cơ hồ có thể khiến

người ta ngạt thở. Hạng Chân bỗng tiến lên một bước, hồi hải nói:

– Bằng hữu, nơi đây có giam giữ người của Vô Song phái không?

Tây Môn Triều Ngọ chợt nhớ ra, vội ngoảnh lại nhìn ba người ở bên kia chắn sắt, ngạc nhiên hỏi:

– Sao? Ba người này không phải ư?

o O o